

Сімейний підряд братів Трушів

18.02.2008

У львівському спорті у міжвоєнний час було чимало братів, які разом виступали на футбольному полі, хокейному майданчику чи тенісному корті. Небаченим явищем були брати Кухарі – аж шестеро увійшли до історії львівської “Погоні”, а найзнаменитіший з них – Вацлав став окрасою усього польського спорту, адже був універсальним спортсменом, пробував сили у різних видах спорту і усюди досягав успіхів.

Поїхав на Олімпійські ігри 1924 року у складі футбольної команди, виступав на чемпіонаті світу з хокею, бігав на ковзанах на чемпіонаті Європи, встановлював національні рекорди у легкій атлетиці, грав у теніс і стріляв з лука. Українська громада теж могла похвалитися спортивними родинами: найбільш знаними серед них були брати Іван та Карло Мікльоші, Осип та Олександр Скоцені, Степан і Володимир Магоцькі, Юрій та Роман Дицьо. Та, мабуть, найширший розголос отримали Мирон та Роман Труші – сини відомого українського художника Івана Труша.

Вони росли хлопцями високими, статними, зі шкільних літ захоплювалися спортом. Мирон (1908-1976) та Роман (1914-1998) влітку залюбки ганяли футбольний м'яч (причому Мирон стояв у воротах, а Роман любив забивати голи), взимку – захоплювалися хокеєм. Обидва непогано володіли тенісною ракеткою, а у 30-ті роки серйозно захопилися стрільбою з лука. У вересні 1931 року саме у Львові було створено Міжнародну федерацію стрільби з лука (ФІТА), і на Клепарівській, де тепер спорткомплекс СКА, пройшов перший чемпіонат світу з цього виду спорту, тож ним серйозно захопилася місцева молодь – і жінки, й чоловіки, з яких виросло чимало майбутніх чемпіонів не тільки країни, а й світу. Новий романтичний спорт, що повертав у старі часи, коли лук був головною зброєю людей, захопив братів настільки, що скоро вони стали одними з кращих у місті, а у жовтні 1937 року разом з Казимиром Філіпом утрюх перемогли командою Львова на чемпіонаті Польщі. Цей успіх дозволив їм отримати право захищати честь країни на чемпіонаті світу, що проходив того року у Парижі. На жаль, Роман не отримав звільнення з роботи, тому Мирон з Казимиром отримали за партнерів Фелікса Маєвського (Бидгощ) та Леона Шимуся (Краків). Командна сума складалася з результатів трьох кращих в особистих змаганнях, де чемпіоном став бельгієць Де Ронс, а четвірка представників Польщі увійшла до першої десятки (Маєвський був другим, Шимусь – 5-м, Труш – 7-м, Філіп – 10-м). Маєвський, Шимусь і Труш були оголошені чемпіонами світу і привезли додому золоті медалі. Ще один львів'янин Бруно Пругар став тоді ж переможцем у стрільбі по рухомій мішені. Наступного року на чемпіонаті світу у Лондоні вже у складі жіночої команди золоті медалі здобули львів'янки Людмила Дубай та Казимира Свистельницька. Як бачимо, сьогоднішні міжнародні успіхи львівських стрільків мають своїх знаменитих попередників.

Але повернімося до братів, які стояли біля джерел хокейної секції СТ “Україна”, що у тридцять роки була однією з кращих у Львові. А Мирон Труш демонстрував настільки високий клас володіння ключкою, постійно забивав левову частку усіх шайб, що мав манливі запрошення до найсильніших польських клубів. Нарешті взимку 1934 року брати переїхали до Закопаного, де почали захищати кольори місцевого клубу. З перебування у Закопаному залишилася одна цікава пригода, яку мені колись з властивою родовитому львів'янину дотепністю розповідав пан Роман: “Це було взимку 1934 року у Криниці, де проходив фінальний турнір першості Польщі. Після матчів ми з колегами звичайно ходили вечорами до ресторану повечеряти, послухати музику. Криниця мала славу європейського курорту, і сюди приїжджали різні знаменитості. Одного разу зауважив симпатичну молоду блондинку, яка сиділа за столом зі старшим паном, у котрому можна було впізнати “тайняка”. Питаю у хлопців, що за одна, і чую у відповідь: “То данська

Сімейний підряд братів Трушів
Іван Яремко, "Високий замок"

принцеса”. Кажу приятелям, що зараз запрошу її до танцю. Вони тільки посміялися, мовляв, де тобі. А мені було двадцять років, знав, що подобаюсь дівчатам, і кажу їм: “Якщо відмовить, поставлю всім пиво”. Щойно музика заграла якогось шлягера, йду запрошувати, представляюсь, що хокеїст, і подаю панянці руку. “Тайняк” навіть не встиг щось сказати, як вона пішла зі мною до танцю. Стільки років минуло, а дотик руки королівської крові дотепер відчуваю на своєму плечі”.

Роман Іванович після війни став одним з перших львівських тренерів у хокеї, але найбільших успіхів досяг у роботі з лучниками. На початку шістдесятих саме його учні Юрій Тимергазін, Вадим Ломов, Людмила Снісаренко, Тетяна Образцова ставали чемпіонами та рекордсменами СРСР, а 1969 року Таня Образцова стала в команді з іншою львів'янкою Ноною Козіною чемпіонкою світу. Причому для пана Романа основною працею було місце бухгалтера в Обласній раді профспілок. Його тренерські настанови завжди були вдалим і влучним та швидше доходили до учнів, бо трималися на цікавих образах. Наприклад, він так пояснював, коли треба відпустити тязиву і пустити стрілу у політ: “Бачиш, як падає крапля води: вона поступово зростає і, коли досягає критичної ваги, відривається. Подібно ж натягуй тязиву і відпускай тоді, коли відчуєш, що рука і стріла злилися в одну лінію, – тепер стріла полетить точно у центр мішені”.

На жаль, старший брат потрапив під прес більшовицького терору і провів майже десять років у Сибіру, а після повернення додому незабаром виїхав до Польщі, де провів свої останні роки. Молодший брат розповідав чимало цікавинок з їхнього молодого спортивного життя. Зокрема, він, почувши телевізійний коментар про те, що хтось із хокеїстів закинув шайбу по-бобровськи (коли гравець на швидкості об'їжджав ворота і закидав кружок у ближній кут), завжди реагував реплікою: “Це ж прийом брата. Після війни у Москві захотіли познайомитися із канадським хокеєм, як тоді називали хокей з шайбою, і запросили передвоєнних майстрів із Західної України, Закарпаття, Прибалтики, де у цю гру вже давно грали. Там Мирон показував усякі хокейні хитрощі і, зокрема, саме той прийом, який приносив йому чимало забитих шайб. Його найкраще освоїв Всеволод Бобров, який згодом став кращим радянським хокеїстом і чемпіоном світу, а брат, перебуваючи у Сибіру, міг, мабуть, тільки порадіти, що його наука таки комусь придалася. Бо хто би хотів згадати справжнього автора прийому?!”.

Іван Яремко, "Високий замок"

Взято з <http://www.prosport.lviv.ua/content/view/397/70/>